

[Axel Kristensen.]

700 Mill. Kr. Den tidligere Finansminister, det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen, har hævdet, at det vilde blive noget lavere, og jeg tror ogsaa, det bliver lavere, men det er næppe til at sige med Sikkerhed nu, og det er i denne Sammenhæng heller ikke det afgørende. Det afgørende er, at man almindeligvis vil opfatte denne Oplysning, som om man i den almindelige Betydning af Ordet Opspisning havde forbrugt disse Penge. Og det er ikke rigtigt. Det er saaledes, at Danmarks valutamæssige Stilling rent likviditetsmæssigt bliver forringet med et Beløb paa omkring 600 Mill. Kr. i indeværende Aar, men det afgørende er, hvad der virkelig er forbrugt paa den Maade, at vi virkelig har faaet Varer for Pengene, brugt dem til at leve for i det Aar, vi nu er inde i, og der bliver Tallet et ganske andet.

Jeg har en Opgørelse fra Varedirektoratet, dateret saa sent som den 27. Oktober; det kan altsaa ikke være særlig forældede Tal; jeg tvivler paa, at det høje Ministerium har mere moderne Tal. Efter denne Opgørelse skulde vore Landbrugsvarer give en Eksportindtægt paa 1 322 Mill. Kr., Fisk inklusive Færøfisk skulde give 175 Mill. Kr., Sukker 45, Industrivarer 550 og kommercielle Gavepakker 35. Vor Eksport skulde herefter andrage 2 127 Mill. Kr. Der er endvidere regnet med en Fragtindtægt paa 350 Mill. Kr., og vi har saaledes haft en Valutaindtægt udefra paa 2 477 Mill. Kr. i Aar. Man regner med, at Importen af Varer plus Renter og Afdrag paa vor Gæld skulde udgøre 2 684 Mill. Kr. Man vil se, at det virkelige Forbrug i fremmed Valuta herefter skulde være 207 Mill. Kr. Men dertil kommer, at der er truffet Dispositioner, for hvilke jeg har Ansvaret, paa indtil 26 Mill. Kr. ved Køb af Kul og Petroleumsprodukter o. lign., saaledes at Underskuddet paa Valutaen bliver forøget med 26 Mill. Kr., og det virkelige Forbrug af Valuta i indeværende Aar bliver derefter 233 Mill. Kr.

Forskellen mellem dette Tal og det Tal, der fremgaar af Nationalbankens Opgørelser, er jeg ikke i Stand til at forklare, og jeg tror heller ikke, det Menneske findes, der er i Stand til at forklare det. En Del af det, kan jeg paa Forhaand sige, skyldes Køb af Skibe for Erstatningsbeløbet — jeg har desværre ikke dette Tal ved Haanden, saa jeg kan oplyse det, men det skal nok ikke være helt ringe. Trods dette bliver Differencen dog nogle Hundrede Millioner. Det kan skyldes mange Ting, det kan skyldes Svingninger i Forudbetalinger, det kan

skyldes Svingninger i Hastigheden, hvormed Varer, vi har eksporteret, bliver betalt. Men det har intet at gøre med det, man i Folks Bevidsthed almindeligvis forstaar ved Opspisning af Værdier. Og det, der maa være afgørende — selv om jeg paa ingen Maade underkender Likviditetsvanskelighederne; det skal jeg være den sidste til, jeg har følt dem saa stærkt som nogen —, det, der alligevel, naar man skal bedømme Landets Stilling, maa være meget væsentligt, det er dette: hvad har vi produceret, hvad har vi tjent, og hvad har vi brugt. Og her ligger Tallet altsaa betydeligt under de 700 Mill. Kr., som man her har nævnt, og som meget vel kan være rigtigt uden paa nogen Maade at afkræfte de Oplysninger, jeg giver her.

Naar man saa vil spørge, hvorledes man skal blive i Stand til at undgaa fortsat at have et saadant Underskud — og det skal man jo, for man kan ikke fortsat bruge mere, end man tjener —, saa er jeg fuldstændig enig med den højtærede Finansminister, naar han siger, at enten maa det saa blive saaledes, at vi forbruger mindre, og derved eventuelt bliver i Stand til at eksportere mere, eller ogsaa maa vi nedsætte vor Import. Jeg vil i denne Forbindelse gerne med Formandens Tilladelse citere en Udtalelse af den højtærede Finansminister. Han siger Sp. 105 i Folketingstidende for denne Samling:

„Importen af Varer, der ikke har Betydning for den danske Produktion, er imidlertid allerede stort set skaarret saa stærkt ned, som de handelspolitiske Forhold tillader.“

Altsaa Finansministeren anerkender, at det Forbrug af Valuta, jeg her har nævnt, er bragt ned til det, man kan bringe det ned til under de handelspolitiske Kaar, vi har, hvor de mindre nødvendige Varer er skaarret saa stærkt ned som overhovedet muligt, og jeg tør paastaa, at i den Tid, jeg havde Ansvaret for dette Arbejde, har jeg gjort, hvad jeg formaade i den Retning. Saa bliver altsaa Spørgsmaalet, om Danmark vilde have staaet sig ved, naar man havde Valutaen til Raadighed, at formindske Indførselen af vigtige Varer for at undgaa et Forbrug af Valutareserve, og det mener jeg ikke vilde have været rigtigt. Det vilde have betydet en formindsket Produktion af en Mængde vigtige Varer, og det vilde antagelig have betydet en formindsket Eksport og derved sikkert have gjort, at Valutastillingen ikke blev bedre. Jeg mener, at den forøgede Eksportmulighed, de forøgede Produktioner netop skyldes, at man